

15 SEPTEMBR.E 1946

APARE BILUNAR

Redacția și Administrația:

Str. Cobălcescu, 16 * Tel. 3.41.50

19

487573 Înainte

Revista

copiilor și a tineretului

LEI
500

Un cinematograf pe care-l poate face oricine

de multe ori se întâmplă ca unele trenuri să fie nevoite să se oprească din pricina câtorva animale care se încăpățânează să meargă pe șine? Ei bine, chiar dacă știați, nu v'ați închipuit că un tren poate fi oprit de niște... fluturi!

Și totuși, întâmplarea aceasta s'a petrecut de câteva ori în Austria și Cehoslovacia, unde fac prăpăd niște fluturi foarte vătămători grânelor.

Fluturii aceștia se așează pe linii într'un număr atât de mare, încât locomotivele, strivindu-le, sfârșesc prin a nu mai putea înainta, fiindcă le derapează roțile. Ba uneori s'au întâmplat chiar deraieri din cauza a-cesta.

farul DAR. MEU, aflat în apropiere de L'île de Sein (capul Finister) este unul din farurile cele mai izolate din lume? Din cauza unor furtuni permanente care bătut prin aceste meleaguri, nu se poate acostă lângă el decât în trei zile pe an.

În celelalte zile, aprovizionarea celor care îngrijesc de buna funcționare a farului se face prin cabluri.

primele chibrituri care seamănă cu a-cele pe care le întrebuițăm astăzi au fost inventate în 1805 de către francezul Chancel? Chibritul lua foc în momentul când un capăt al lui, îmbibat într'o soluție chimică, era vârit într'o sticlă cu acid sulfuric.

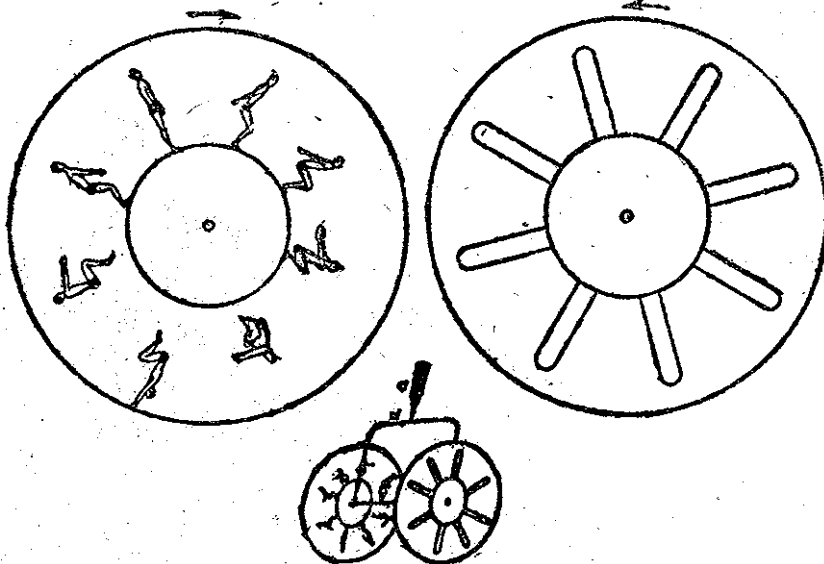
care se întind de-a-lungul pereților și impresia pe care și-o produce lumina orbitoare este unică în lume. De aceea grotă a și fost numită „Niagara pietrificată”.

Intr'adevăr, de cum pătrunzi în grotă ai impresia că te afli în fața unor valuri care stau gata să cadă și care, când te uiți mai cu luare aminte, vezi că sunt pietrificate.

Micul cinematograf pe care-l puteți face foarte ușor nu se aseamănă desigur cu acela din marile săli de cinematograf. Dar acesta pe care-l faceți voi, vă va bucura îndea-juns și vă veți pierde vremea

cutat, nu vă mai rămâne decât să rotiți cercul cu desene în partea dreaptă, iar cercul cu ferestruici în partea stângă, pentru a obține imagini de film.

Pentru ca rotația să fie cât mai

în mod plăcut, întocmai cum ați asista la un film frumos.

Tăiați un cerc, prevăzut cu opt ferestruici. Decupați un al doilea cerc de aceeași mărime, pe care veți desemna opt figuri în desfășurare (un om care salută sau care sare peste o frânghie, sau care se aruncă în apă). După ce l-ați exe-

cutată, folosiți o vargă de fier care va forma Axa A (pe care o veți trece prin cele două cercuri), iar aceasta va fi fixată pe un suport F. care ar putea avea la capăt, eventual, un mâner P.

Dacă aveți imaginație, puteți înmulți la nesfârșit scenele filmelor voastre.

Mișu Lauer, Galați. — Calculul făcut de d-ta nu ne-a preocupat până acum. L'am fi întrebat pe autorul bucății, dacă, după ce a scris-o, n'a făcut și socoteala boabelor, dar e plecat din țară.

Pentru ca să-ți putem da un răspuns precis, o să ne adresăm unui matematician. Dacă nici el nu va putea citi numărul, o să renunți și d-ta și noi, deocamdată la plăcerea de a ști exact cât grâu a trebuit să dea sahu.

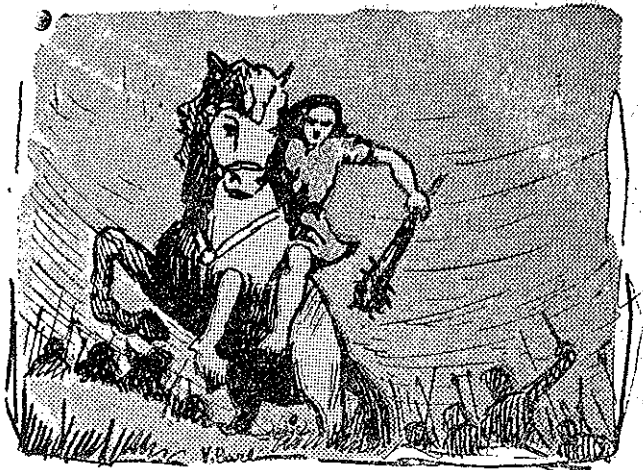
Nelu A. Zahiu, Buzău. — Și noi așteptăm deschiderea școalelor. Plecați în vacanță, unii din prietenii noștri ne-au uitat. Noi însă am fost mereu cu gândul la ei. Sentimentele noastre sunt statomice. Tuturor, pentru luna Octombrie, le pregătim o mare surpriză. Sperăm că atunci ne vor citi cu mai multă plăcere, ca până acum.

Pagina jocurilor, începând chiar din numărul acesta, va fi mai dezvoltată. Odată cu reorganizarea revistei, vom deschide concursurile și vom da premiile de care vorbești.

Suzana Halpern. — Te invităm să vii la redacție între 5-7 p. m. Vrem să stăm de vorbă cu d-ta.

Govora Nicolae, Craiova. — Bucata „Leul” este nepublicabilă. Poezia este slabă. Încearcă să povestești o întâmplare din viața d-tale. Observă tot ce se petrece în jur, descrie și povestește și vei reuși să scrii lucruri mai frumoase.

Octavian Nuță. — Poezia e nepublicabilă. Descrierea e frumoasă, dar prea mică. Povestește o întâmplare și încadrează-o în cuprinsul ei. Constatăm că poți să scrii. Bănuim că ai talent. Dar concentrează-te și lucrează mai mult.

Stânca

VIE

de TOMA LAZARESCU

În mijlocul unui părau, care seacă vara, când arșița usucă și frunza, și ierburile de pe maluri, este o stâncă mare, cenușe, pe care stă uneori câte o pasăre într-un picior și se odihnește. Poporul îi zice stânca vie.

Nu întotdeauna a fost în jurul ei atât pustiu, cum este astăzi. Odată trăia aici un neam de oameni, cu ochi mici, cu părul negru și învățat, foarte aprigi la mânie.

Între ei trăia și uriașul Ciumbulat, un viteaz, priceput să mănuiască buzduganul și lancea, vestit printre neamurile învecinate, pentru curajul și vrednicia lui în războaie. Acasă era un om simplu la înfățișare, liniștit și muncitor și câteodată chiar părea rușinos ca o fată mare.

Dar când auzea că dușmanul a călcat hotarul patriei, se petrecea o schimbare ciudată în toată înfățișarea lui. Aucea parcă ca o valvătaie în miez de noapte. Urcat pe calul murg, cu coama răsfirată în vânt, își ascuțea armele în goana calului și pornea spre hotare. În urma lui, călăreți, tineri și bătrâni, veneau cu suiși, cu arcuși și topoare, și se luau îndată la luptă cu dușmanul. Ciumbulat era în luptă ca un vultur uriaș, în pumnul căruia scilipește în lumina soarelui, un buzdugan, muiat în sânge, celor care încrăzneau să-l stea în cale.

Dușmanul era înfrânt repede și pus pe fugă.

Mulți ani trăi uriașul, dar îi veni și lui vremea să moară. Se adunară în jurul lui toți ostașii, gemură și se văetară. Ciumbulat încerca să-l liniștească:

— Nu vă fie teamă, fraților! Nici mort n'o să vă las, ca dușmanii să părjolească și să prade țara.

Când veți vedea că dușmanul

e mai tare, să veniți la mormânt și să strigați cât vă ține glasul: „Scoală, Ciumbulat! Dușmanii la hotare!”

Eu o să dau piatra în lături și cu armele, pe care vă rog să mi le puneți în groapă, lângă mine, porni-voi iar în fruntea oastei să alungăm dușmanii dincolo de hotare”.

Așa vorbi Ciumbulat și închise ochii.

Poporul îl înmormântă cu fast, solemn. Preoți îmbrăcați în odăjdii noi, vorbiră după dătină, umiliți și rugători. În glasul lor răsuna durerea întregului popor.

Calul murg, cu coada argintie, cu coama albă care flutura în vânt, îl însoțea. Dar, când trupul uriașului războinic fu așezat în stânca captusită cu marmoră, calul se clătină, amețit, se ridică apoi în două picioare, necheză cu disperare și se prăbuși lângă mormânt.

Îl sacrificaseră războinicii, ca să-l pună alături de stăpîn în lăcașul lui de veci.

Poporul îl plânse și amintirea isprăvilor lui trecea din gura bătrânilor, povestite copiilor care creșteau.

Dar vremea e ca un sac uriaș și fără fund în care dispar și oamenii și isprăvile lor.

Zeci de ani trecură și amintirea viteazului Ciumbulat păli în mintea tuturor. Și l-ar fi uitat poate oamenii de tot, dacă într-o zi nu s'ar fi pornit dela hotarele țării o larmă zănică, aducând vestea că un neam de oameni sălbateci, care se hrăneau cu carne crudă, făcută pastramă sub șeaua cailor, vin să ardă colibe, să prade turmele și să ducă femeile în robie.

Le veni atunci în minte oame- nilor vorbele lui Ciumbulat și a- lergară la mormânt:

„Scoală, Ciumbulat! strigară ei. Dușmanii la hotare!”

Piatra de pe mormânt se clă- tină și se desfăcu în două. Și din stânca captusită cu marmoră ieși Ciumbulat, groaznic, scăpănd de mânie. Încordă brațul și ridică buzduganul. Calul se sculă și el îndată, scutură coama și necheză lângă Ciumbulat.

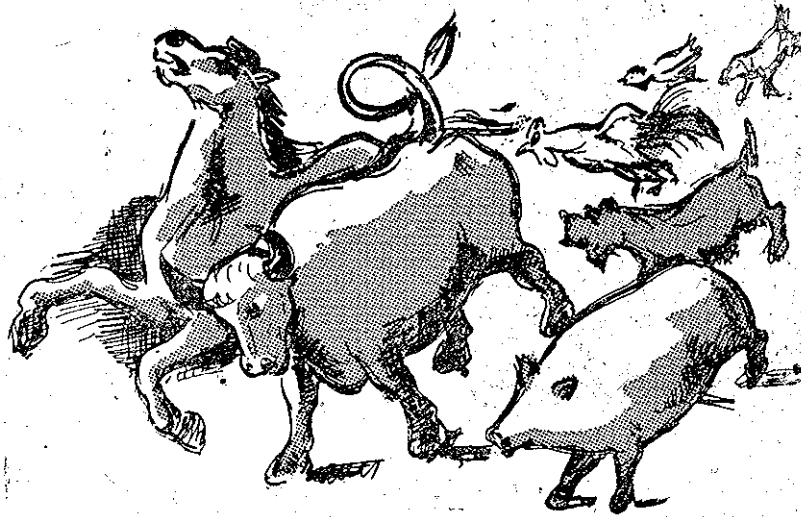
Cal și călăreț porniră ca vâ- nul, ca gândul, spre hotare. Lovea Ciumbulat năpraznic cu buzdu- ganul; trupurile sălbaticilor nă- vălitori, cădeau ca niște trun- chiuiri tinere de brad, pietele lui negre falfăiau ca o flamură a morții și după o luptă voinicas- că de câteva ore, câmpul de bă- tae era plin de leșuri, iar Cium- bulat, mai fugărea pe ultimii războinici, care căutau acum să scape de fulgerul tăișului buzdu- ganului său însângerat.

Lupta se isprăvi și Ciumbulat se întearse în stânca lui și dormi din nou somnul veșniciei.

Antii treceau, cum trec stolu-

Continuare în pag. 8

Răscoala DOBITOACELOR

de MARIA RADOVAN

În vremurile de demult, oamenii erau mai viguroși la trup, dar mai drepți și mai chibzuți la munte, pământul mai rodnic și mai bogat și codrii nesfârșiți.

Satele erau răzlete și cale lungă săgețau armăsarii sub bice și harapnice de foc, prin stepete pustii!

Codrii mișunau de fiare, văduhurile de răpitoare, dar pe lângă casa lui, omul îmblânzise dobitoacele mai de folos și-și ducea traiul în tovarășa lor.

Dar cum îi era felul, uneori mai aspru la vorbă și la mânie, nu odată se răzbuna pe pielea celor lipsiți de grațiu omenesc și le făcea vieața amară. Până când, într-o zi, le-a ajuns și nevolnicelor dobitoace, cutitul la os și stângându-se la un sfat lung, au hotărât pieirea omului.

— Suntem mulți și tari! au strigat armăsarii. E o rușine să mai răbdăm seauă și bicele cruzimii omenești!

— Și noi, jugul! au strigat boii. Cu coarnele noastre vom sfâșia brațele, care ne-au sângerat pielea, fără nici o milă!

— Moarte omului! Răzbu-nare lui țineau isonul țapilor, berbecii, porcii, dulăii și motanii.

Apoi, zis și făcut, în același noapțe, marmați cu colți, copite, ghiare și coarne, năvăliră în ca-

sele oamenilor și-i puseră pe fugă, iar ei se instalară stăpâni.

Oamenii năpăstuți, fără hrană și adăpost, o luară pâlcuri nomazi prin stepa pustie.

În timpul acesta, dobitoacele, nu mai știu de bucurie; porniră chéfuri și ospete fără sfârșit, vaca se pupa în bot cu armăsarul, motanul devenise frate de cruce cu șobolanul, iar cocoșul dansa polca cu rățușca, în timp ce țapul bătea ritmul cu copita, cântând din fluier.

Dar lată, că din codrii seculari, fiarele sălbatice adulmecară satul fără stăpân.

Haite de lupi, urși, vulpi și mistreți, cu o groaznică poftă de sânge, năvăliră în sat, tocmai în mijlocul praznicului și, năpustindu-se asupra dobitoacelor, sfâșiară tot ce găsiră în calea lor.

Putine animale scăpară fugind pe urma locuitorilor isgoniți, în timp ce fiarele sălbatice luară satul în stăpânire.

Dar din bălțile de sânge și din carnea purezită, se născură miazme otrăvitoare, care împrăștیارă tot felul de molime și îmbolnăviră, ucigând, apoi toate fiarele.

Iar satul fu luat în stăpânire de milioane de ființe atât de mici încât nu le puteai vedea cu o-

chiul, dar a căror putere era în stare să îngenunchieze numelele cele mai viguroase.

În timpul acesta, dobitoacele care scăpaseră din măcelul fiarelor sălbatice, înspăimântate și pocăite, porniră în căutarea omului. Când îl aflară, supuse, se prosternară în fața lui și-și întinseră grumajii pentru jug, cu care, din ziua aceea, își plătiră costul ocrotirii și al siguranței dăruite de el.

Iar omul, întorcându-se pe veciile meleaguri, acoperi cu var toate băltoacele de sânge înche-gat și de cadavre descompuse, curătă, spălă și îngropă toate rămășițele oruntului dezastru și astfel izgoni miazmele și molimele ucigătoare.

Apoi, într-o frățescă armonie cu dobitoacele, reîncepu munca lui cea de toate zilele.

Hambarele fură umplute cu grâne, stăulele cu nutreț, motanul își desfăcu frăția de cruce cu șobolanul, cocoșul uită să mai danseze polca, și țapul să bată ritmul dansului, iar boul își încovoale mai din greu grumajii sub povara corvezii, dar nu se mai răzvrăti niciodată.

Și pe întreg pământul se întrună pacea între oameni și dobitoace, pace care domnește și astăzi.

Prințesa PĂCII

(Urmare din nr. 17 și sfârșit).

era tăurăria lui, îl împinse înăuntru și rostogoli înaintea intrării piatra cea mare care-i slujea de poartă. Dar Rasmus striga mereu:

— Am văzut Prințesa! Am văzut-o! Și-ar trebui să vă bucurați cu toții de sosirea ei.

Abia dăduse făurarul deoparte pe cărbunar și sosi în sat un om care trăia în pădure, surghinit de ani de zile. Cu îmbrăcămintea lui de piele și cu barba lungă, încălțată, părea o fiară. Dar surădea, agitând deasupra capului o ramură verde, în semn de pace. El străbătu în goană satul și oprindu-se în dreptul caselor în ruine și gurilor negre de pivniți, strigă din toate puterile:

„Sosește Prințesa! Am văzut Prințesa!”

Când ajunse și strigă astfel în fața casei lui Folhe Bailli, bătrânul Folke, trist, adus de spete, îi ieși înainte și-i vorbi:

— Pace cu tine, surghiunitule! Nu „înaintea ochilor mei se întruchipau figuri înarmate cu suliți și platoșe. Și chipurile acestea vesteau altele. Vesteau pe acele cari se strecoară în noaptea neagră în colibe noastre, când noi dormim. Nu-i auzim în somn, dar ne trezim când cocoșul roșu începe să cânte pe acoperișurile noastre, când fumul ne înăbușe, când oamenii regelui norvegian scot strigăte de triumf și zidurile noastre se prăbușesc arzânde”.

Un fior de groază străbătu adunarea toată; dar băiatul, drept în fața ei, replică:

— Puțin îmi pasă de nouri tăi de fum! Am văzut Prințesa. Ea strălucește frumoasă și blondă, sub coroana ei!

Atunci făurarul Per puse mâna pe cânsul, îl trase spre bordeiul unde trebuie să vie cu minciuni, ca să dobandești iertarea. Îți iert osânda care apasă asupra capului tău. N-o să te mai întorci în pădure. Noi, cari trăim în afară de legi, nu putem să condamnăm pe nimeni la surghiun.

— Dar de ce nu mă crezi? răspunse proscrisul. Ai uitat că regele Inge a făgăduit să trimeată la primăvară pe Prințesa Păcii?

La aceste cuvinte, bătrânul ridică asupra-i o privire oboșită și cescurajată.

— Ce știu eu de primăvară? vorbi dânsul. Pentru noi, țărani, toamnă

sau primăvară e tot una. Poate să rămâie și zăpada pe țărini dacă vrea. Nu le vom lucra. Să se despice nouri și să ploaie fără încetare, să putrezească semințele în pământ. Nu vom semăna, nu vom culege. Nu ne clintim cîm loc. Așteptăm nenorocirea și moartea.

Totuși, vânătorii săraci, sclavi fugari, coborau mereu din pădure și aduceau vestea cea bună oamenilor grămădiți la răspântie. Numai bătrâna Sigrid Torsdotter ședea posomorită și mormăia:

— Vai de acel care nădăjduiește, înainte de-a fi văzut pe Prințesă cu ochii săi! Numai atunci când ea va străluci la marginea pădurii pe un cal minunat cu potcoave de aur, când coroana ei de perle va străluci deasupra văii, atunci, numai atunci, țărani! ceta grăniță vor putea începe să nădăjduiască...

Dar nu apucă să isprăvească aceste cuvinte și cele două bătrâne care fuseseră în pădure la cules mușchi, strigară: „Sfântă Fecioară, îndură-te de noi!” Și priveau țintă spre marginea pădurii, acolo unde drumul de țară ieșea din tufișurile dese, ca dintr-o boltă întunecoasă.

Și amândouă începură să strige: „Veniți să vedeți! — Dar ce e? — Sfântă Fecioară, îndură-te de noi!”

— Fă-ți mâna streășină și privește spre pădure! — Nu se apropie o Prințesă cu un strălucit elai? — Nu-i oare zâna Pădurii? Nu-i cumva un joc înșelător al Trollilor? E oare cu adevărat Prințesa?

Și toți oamenii aceștia, săraci, spăimântați, aproape sălbatici, strigau și înlîndeau mâinile. Apoi căzură în genunchi și începură să cânte imnuri sfinte. Câțiva se urcară în clopotniță și traseră clopotele toate ca să se încredințeze dacă frumoasa Prințesă nu era unul din acei trolli pe care sunetul clopotelor îi sperie și-i pune pe fugă.

Dar când bătrâna Sigrid Torsdotter zări cu ochii ei prezbiți pe frumoasa față care ieșea călare din pădure, strigă ea cea dintâi:

— O, floare frumoasă și dulce! Luceafăr al dimineții! Tu nu ești Zâna Pădurii, tu ești cu adevărat fiica Regelui. Îți mulțumim și-ți aducem laudă! Ai venit înfărsit! Tu, da, tu ești aceea care cobori în vale.

Și ea ridică bățul sus, deasupra capului și, urmată de multime, alergă întru întâmpinarea Prințesei.

Și toți strigau într'un glas: „Luceafăr al dimineții! Floare scumpă și dulce!” Și când ajunseră aproape: „O! cum strălucești, fină și frumoasă, sub coroana ta! Dă la o parte

vălul de mătase. Ingădule să te privesc!"

Ei se grămădeau împrejurul armăsarului negru care pășea solemn, în haina lui de purpură, cu pene făl-făinde la urechi și coama împletită în cosițe cu panglicuțe de aur.

Erau în alaiul Margaretei! Fredkulla mulți cavaleri și nobile doamne; iar înaintea calului ei mergea un țaran sărman, care ținea în mână o sabie ruptă și striga fără încetare:

„Sosește Prințesa Păcii! Sosește Margareta Fredkulla!"

*

Pretutindeni, în drumul ei, dealun-gul ținuturilor de graniță, Prințesa văzuse cum se răspândea bucuria și liniștea în popor. Pretutindeni țărani scoaseră plugurile în țărini și infipseră brazdarele, iar gospodinele puseseră pânza la înălbit. Vitele slabe fură trimise la pășume. Tinerii îndrăzniră să-și pue din nou inele și brățări. Coifurile și săbiile fură anuncate în lăzile de arme.

Pretutindeni, în drumul ei, de-a-lun-gi copiii îi ieșiseră înainte cu flori și crengi înmugurite de primăvară. Și chiar sus de tot, în inima pădurii, cărbunarul bătrân și sălbatic îi alergase înainte, o poftise în coliba lui și o ospătase cu boabe de fructe uscate.

Dar nici într-o parte, frumoasa Prințesă nu fusese salutată cu atâta vioiciune și bucurie ca în satul lui Rasmus și-al lui Per.

Doi oameni luară calul de dârlogi și-l conduseră cu băgare de seamă pe povârnișul greu.

— Dumnezeu să te binecuvânteze! strigau ei. Binecuvântat fie chipul tău frumos și blând!

În timp ce cortegiul cobora astfel spre sat, țărani alergau alături ce Prințesă și-i povesteau găfâind cât suferiseră și cât așteptaseră.

Când ajunse la răspântie, Fredkulla trase frâul și opri calul. Niciodată nu văzuse asemenea mizerie. Privirile ei rătăceau peste pământuri incendiate, case pustiite, oameni în zărențe; și ochii se umplură de lacrimi. Dar țărâncile îi sărutară mâinile și-i strigară că nu mai erau triste și că odată cu sosirea ei toate suferințele lor aveau să se sfârșească.

— Nu te mai gândi la noi, Fredkulla! Nu ne mai plânge! Gândește-te la regele Magnus, căruia-i vei aparține. Surăde-i, blândă și dragă-toasă. Dezmiardă în gândul tău, pletele lui de mătase lucitoare!

Dar, nemulțumită pe cal, Prințesa plângea mereu; și ei încercară s'o mângâie.

— Nu mai e timp de lacrimi, fecioară! Privește: colo în vale curge

fluviul și pe malul celălalt e Kungahalla, orașul bogat în corăbii, unde te așteaptă soțul tău.

„Dumnezeu să te binecuvânteze! Cum se va bucura regele când va putea să te strângă în brațe! Privește, Prințesă! S'a și aflat că sosești; focuri de bucurie s'aprend pe dealuri. Poporul se grămădește pe malul fluviului. Ascultă-i: au și învățat să strige: Fredkulla, hell! hell! I-auzi? Ascultă glasurile lor care răsună din depărtare, deasupra apelor!"

Dar Fredkulla nu se lăsa mângaiată. Ea privea mereu pe acei nenorociți în zărențe, slabi, palizi, uscați, așa

de sălbatici că abia păreau oameni. Atunci ea ridică mâna, în semn că vrea să vorbească; și împrejurii se făcu tăcere. Și toți oamenii din sat ca și marii seniori și frumoasele doamne din alaiul ei, auziră lămurit ce spunea. Ea vorbi:

— Amintiți-vă aceia ce vă făgăduiesc aici: cât voi avea cuvinte pe buze și sânge în inimă, voi lucra pentru opera Păcii.

Ea tăcu; apoi, ca și cum presimtea că era o primejdie pentru dânsa în făgăduința pe care o făcuse, adăogă:

— Voi face aceasta, chiar cu jertfa fericirii și-a vieții mele.

După aceste cuvinte, ea ridică ochii, plini de un vesel curaj și nu mai plânse. Își înoreptă apoi calul pe drumul care cobora spre fluviu.

Pe marginea drumului ședea un păstorăș. Era vesel și el ca lumea toată și voia să dăruiască Prințesei ceea ce avea mai bun. El începu să-i cânte un cântecel de dragoste despre un rege al Nordului care suspina după fiica Împăratului din Răsărit.

Fredkulla își opri din nou calul ca

să asculte pe copil. El cânta limpede și tare: „O singură femeie pe lume mă înlanțuiește și mă face să veghez nopți după nopți; o singură femeie pe lume mă împiedică să mă bucur de plăceri și de jocuri: e frumoasa fecioară a Răsăritului care-și conduce singură împărăția, pasăre luptătoare, cu ochi negri și bucle negre. Ce e mai prețios pentru un cămin decât o femeie frumoasă și mândră? Acum, dorul mă urmărește pretutindeni, pe câmpuri și-acasă. Și când mă'norc dela Ting, înainte-mi călărește tristețea, tristețea că nu voi avea niciodată pe fata de împărat!"

Prințesa ascultă cântecul și, surăzând, întrebă pe păstorăș cine l-a făcut. Nu era nimeni ca să-l oprească să răspundă și el spuse, foarte mândru:

— Regele Magnus a făcut acest cântec în cinstea Matildei, fata Împăratului.

Blânda Prințesă a Păcii își simți sufletul sfâșiat.

— Regele Magnus a făcut acest cântec! strigă ea. Atunci de ce să mă mai duc la dânsul, dacă oftează după fata de împărat din Răsărit? Despre mine n'a făcut niciun cântec care să zboare din gură'n gură. Pentru mine n'are niciun pic de dragoste!

Țărani, incremențiți, auziră cum își chema alaiul.

— Buni seniori și nobile doamne, urmați-mă îndărăt, acasă. Fie-vă milă de mine, cinstiți slujitori ai tatălui meu. Nu mă conduceți la regele Magnus. Ați auzit cântecul. Nu după mine tânjește el. Regele nu dorește decât pe frumoasa prințesă împărătească.

Pe când vorbea astfel, mulțimea se adunase pe drum și striga: „Fredkulla, hell, hell!"

Și mul de oameni scoseau din marele oraș Kungahalla și repetau ca un înmăit ecou: „Fredkulla, hell, hell!"

Dar fata gema și se ruga mereu:

— Frumoși seniori și nobile doamne, duceți-mă îndărăt! Vom necăji pe rege.

„Nu vreau să-l silesc să mă numească regina lui. Vreau să mă întorc la tatăl meu."

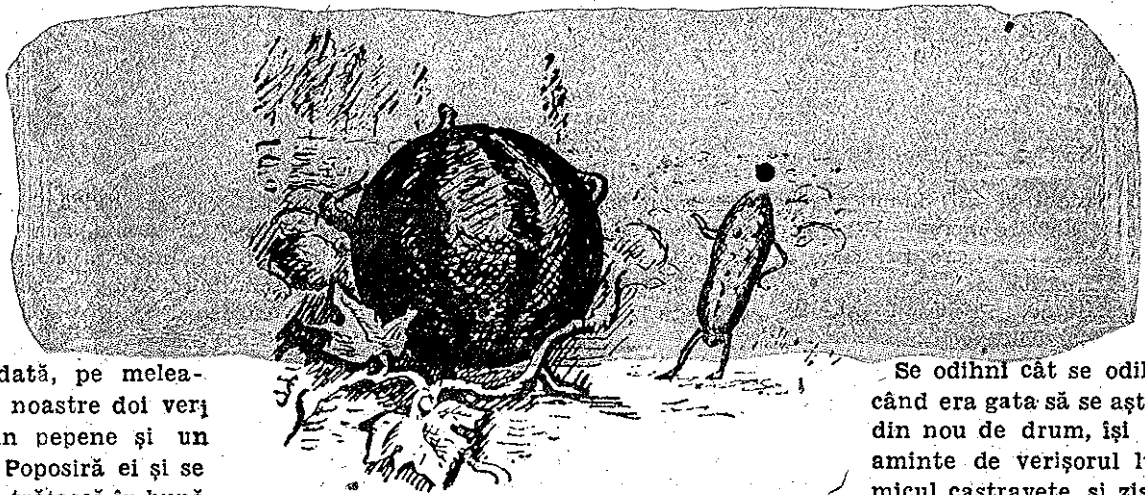
Și toți cei cari se grămădiseră pe malul fluviului, repetau: „Fredkulla, hell! hell!"

Atunci Fredkulla își astupă urechile cu mâinile.

— Ah, dacă ar tăcea mulțimea! vorbi ea. Ei mă numesc Prințesa Păcii: dar va fi pace și fără de mine. Regele Magnus nu va reîncepe războiul din pricina mea. Întorcerea mea nu-i va face decât bucurie.

Calul ei se întorsese; ea îi dădu

Continuare în pag. 8

Veniră odată, pe meleagurile țării noastre doi veri primari: un pepene și un castravete. Poposiră ei și se hotărîră să trăiască în bună pace, mai ales că aveau aceleași obiceiuri și semănau foarte mult la înfățișare.

Amândoi aveau coaja verde și groasă și pântecul plin cu semințe. Aveau și un bunic, care se numea Cucumis, cuvânt care însemnează în limba noastră, dovleac. Cu toate că bunicul era în vârstă îi plăceau foarte mult podobele și de aceea purta niște flori galbene și mari, ca niște batiste făcute pânne.

Intr'o zi, pepenele și castravetele veniră în vizită la bunic.

Bunicul se bucură mult, ca de obicei și începu să-i laude pe amândoi.

— Dragii mei... grăsuții mei; zău, n'as putea să spun care din voi e mai frumos...

A atunci pepenele se umflă cu putere și zise cu mândrie:

— Eu sunt mai frumos, eu! Ia uită-te la mine!

Dar castravetele era de altă părere:

— Nu! Eu sunt mai frumos! Cu toate că sunt mic, dar sunt deștept și sprinten... Tu ești greoi. Tu, abia poți face pe jos o verștă, iar eu voi fi la celălalt capăt al pământului...

— Oare? Ai putea să-l întreci pe verișorul tău? întrebă nedumerit bătrânul Cucumis. Care din voi o să ajungă mai repede la Câmpulung?

Trebue să amintim aici că bunicul Cucumis era foarte slab la geografie. Nu știa că la noi în țară sunt două orașe, care au același nume: Câmpulungul moldovenesc și Câmpulungul muntenesc.

— Bine, zise pepenele. De acord.

CUM S'A LUAT LA INTRECERE

un PEPENE cu un CASTRAVETE

de
NICOLAE NEGOESCU

— Și eu sunt de aceeași părere, spuse castravetele.

Și amândoi se așezară în dreptul unei linii, trasă lângă picioarele lor și bunicul Cucumis bătu din palme, flutură cu batista lui galbenă de trei ori și ce idoi veri, pepenele și castravetele, porniră în goană...

Alergă pepenele o zi, alergă două; a treia zi simți că oboseala îi taie picioarele... Era gras și-i era greu să alerge atâta drum. Dar când ridică pleoapele și privi în zare, văzu un oraș la poalele unui munte.

— Ce oraș este acela de colo? întrebă el pe un trecător voinic, îmbrăcat în ițari, cu o cușmă de cioban în vârful capului...

— Nu știi?... Este orașul Câmpulung, prietene, răspunse cu voie bună, voinicul

Pepenele se înveseli, râse de bucurie, cu hohote, ca un zănic și se rostogoli sub o tufă, ca să se odihnească la umbră.

Se odihni cât se odihni și când era gata să se aștearnă din nou de drum, își aduse aminte de verișorul lui, de micul castravete, și zise:

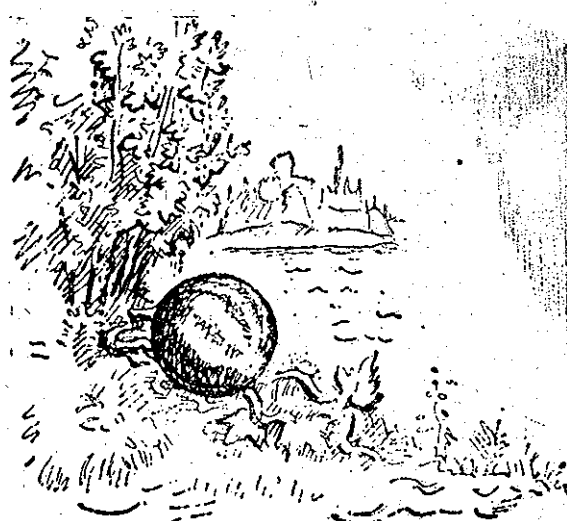
— Hei, inimosule! Te lăudai că ești sprinten și iute de picior... Unde ești? Nu te văd nicăieri...

Pepenele nu știa că micul castravete, neastâmpărat ca o sfârlează, alerga pe drumurile prăfuite ale Moldovei, că lăsase de mult Iașul în urmă și era acum aproape de Câmpulungul moldovenesc.

Ajunse el la marginea orașului și se așeză și el, întinzând piciorușele trudite la umbra unui copac stufoș, care părea un stejar, cu crengile viguroase, printre frunzele cărora vântul foșnea și gema:

— Hei, iată-mă! Sunt aici, la marginea orașului Câmpulung! Unde-mi ești, măi vere? Vreau să te văd, pântecosule!

De atunci unul trăește mai bine acolo, îi priește și pământul și soarele și văzduhul, în părțile acelea ale Moldovei, iar celălalt a trebuit să coboare mai la șes, în Muntenia sau să treacă munții în Ardeal și să se așeze în jurul Aradului, unde crește vârgat, frumos, cu pântecul din ce în ce mai plin și moi umflat.

PRINȚESA PĂCII

Continuare din pag. 6

repede pinteni și cel cîmprejur se întrebă: „Încotro merge?” Dar când o văzură îndreptându-se spre pădure, alergară cupă dînsa.

— Ascultă-ne, Prințesă! Ascultă vorbele unei bătrâne!

— Capul meu se clatină sub povara anilor și iată că războiul îmi va răpi fiul!

— Prințesă, auzi-ne! De ce-ți astupi urechile? Trebuie să ne dai ascultare! Porțile toate se vor închide iar. Din nou se vor deschide lăzile de arme. Țăranii va scoate plugul din ogor. Fredkulla! Fredkulla! — Nu vom mai îndrăzni să semănăm grâu! — Fredkulla, fata noastră nu se va mărita nici anul acesta! — Fredkulla, când fermele noastre vor fi cenușe, bătrânele vor ridica pe

pămîntul negru o piatră a rușinei pe care vor săpa numele tău! — Gîndește-te la noi că ne vom prăpădi! — Că vom făptui cruzimi, — gîndește-te la noi! — Gîndește-te la noi așa cum și noi ne vom gândi totdeauna la tine!

Se aruncară înaintea ei.

— Peste trupurile noastre! Peste trupurile noastre vei trece! Nu te vom lăsa să te întorci! Ai uitat ceea ce ne-ai jurat? N'auzi cum te aclamă încă depe cellalt mal?

Unii îi sărutau mâinile; alții apucară calul de dârlogi. Ea văzu că n'aveau să-i facă niciun rău. Chiar sălbaticii din pădure și câțiva surghiuniți cărora le făgăduise iertare, și cari, desperați, scoseseră cuțitele, îi sărutau marginea rochiei. Ea ridică

biclușca și strigă: „Lăsați-mă să trec!” Și țăranii, încrămeniți, se ce-părtară, înțelesră chinurile ei și nu îndrăzniră să-i mai ceară milă pentru dînșii.

— Facă-se voia ta, Prințesă! spusera ei însfârșit. Cală și-e deschisă,

*

Nemișcată, fecioara privea cu ochi plini de tristete dealurile păduroase dela orizont. Îndărățul acestor dealuri își închipuia casa părintească spre care dorea să fugă, ca o fiară rănită spre vizuina ei. Rămase astfel o clipă îndelungată cu privirea ținută, pierdută la orizont: și ochii ardeau așa de tare că lacrimile i se uscară una după alta. Apoi, încetîșor, blînd de tot, întoarse calul și începu să coboare către fluviu. Nimeni n'o silea; știa că nu era dorită acolo; dar avea în suflet dragostea de pace.

Nu mai înainta cu frumosul ei curaj de adineaori. Pășea încet. Poporul o urma în tăcere. Se șoptea că trebuie să fie lăsată liniștită; și nimeni nu mai ridica glasul ca s'o laude.

Cînd avea să treacă fluviul cu barca cea mare, ea descălecă și aplecată pe apa fugară, își vorbi, ei înșiși: „Vezi apa aceasta: e împinsă într'un chip de neînviș spre mare. Și nu e îngăduit valurilor să șovăiască. Trebuie să se arunce în sînul puternic al mării, chiar dacă le pare amar sau înfricosător. Zădarnic întâlnește rîul un golf potolit, țărmurit de trestii: nu poate să se oprească. Și nici atît nu-i liniștit color sus, în pădure. Trebuie să meargă mereu înainte și deșururi. Aceasta e soarta. Fii tu valul dulos și blînd care se lasă sorbit de frămîntarea lumii ca să-i indulcească amărăciunea.”

În acest timp cavalerii nobili au pornit din Kungahalla și coboară doi câte doi spre fluviu.

Ridică-ți ochii, Fredkulla! Privește pe regele Magnus. Pe scutul lui e leul aurit, emblema cu chip de leu. Leul flutură în cutele stindardului său, leul strălucește pe veșmintele lui de mătase roșie. El însuși e leul Nordului. Privește pletele lunii, bălae, care-i cad pe umeri și mîndra lui înfățișare.

Pulberea se ridică vârtej înaintea. Vine. Pămîntul se cutremură și umbra lui neagră galopează uriașă în amurg, pe câmpuri. Ridică-ți ochii, fecioară și surăde soțului tău!

STÂNCA VIE

Continuare din pag. 3

rile de păsări călătoare spre țărmurile unde nu bate crivățul și nu cade nici un fulg de nea.

Și, de câte ori băteau copitele năvălitorilor prădători, pe ogoarele bogate ale țării, poporul îl trezea pe Ciumbulat și, de fiecare dată, izbînda era a lui.

Într'o zi, copiii văzură și auziră cum îl chemau oamenii pe Ciumbulat. Și, odată, cînd se jucau de-a războiul, unul se apropiă de stîncă și strigă:

— Scoală, Ciumbulat! Dușmanu-i la hotare!

Ciumbulat ieși, cu armele în mâini, roti privirile printre munți și printre văi, dincolo de zare, și nu văzu nici sulită, nici sabie de dușman în țară.

Se întoarse el tăcut și intră din nou în stîncă.

Jocul plăcu micilor războinici.

Se speriară întîi, apoi făcură haz și-l chemară pe Ciumbulat:

„Scoală, Ciumbulat! Dușmanu-i la hotare!”

Viteazul ieși din nou în zale, încruntat, scăpărînd din ochi scînteii, roti privirile și nu văzu pe nimeni.

Și iar intră în stîncă.

Și nu le-a fost destul neastîmpăraților copii.

Prinși în joc și amețiți de bucurie, copiii îl strigară a treia oară.

Stîncă se clatină și pămîntul se cutremură. Pe fata lui Ciumbulat juca o mînie oarbă, iar calul săria în două picioare și vîrșea foc prin nările deschise. Ciumbulat puse mîna streasînă la ochi și cercetă iarăși dealuri și câmpii și nu văzu pe nimeni.

Numai poporul alerga din toate părțile spre stîncă lui Ciumbulat, atras de glasul lui și de zgomotul făcut.

— Nu-mi respectați vitejia și odihna, oameni buni, tună el. V'am apărat de dușmani, iar voi vă bateți joc de mine. Aflați că nu mai răspund la chemarea voastră. Plec dela voi, pentru totdeauna!

Și Ciumbulat lăsă buzduganul în jos, întoarse calul și dispăru în stîncă.

Și de atunci nu mai ieși să apere țara de dușmani. Războaiele se țineau lînt, dar Ciumbulat nu se mai arăta.

Stîncă cenușie era tristă și tăcută.

Crestea dedesubt un strat de mușchi verde și moale, ca un covor persan.

O pasăre sălbatecă se odihnea cîteodată în vârful ei.

Dar poporul crede că mînia lui Ciumbulat se va potoli și va veni din nou să fulgere cu buzduganul la hotarele țării.

Peripeții în IMPĂRĂȚIA LEILOR

Prelucrare după PIERRE LINEL

Trei exploratori pornesc în căutarea împărăției leilor.

Un sgomot misterios îl face pe Andrei să pătrundă singur, în junglă.

Bengo pleacă în căutarea lui Andrei și reușește să-l salveze din ghiarele sălbaticilor. Zadarnic bubue tam-tam-urile.

Leii își fac apariția. În timp ce fotografia o scenă dăoasă, operatorul e atacat de un boa gigantic. Noroc de glonțul fără greș al maestrului Eduard!

Dar leul nu se mulțumește să-și devoreze prada. Scoase încă un urlat și, rânjind către cei doi copii, părea că o să se repeadă din clipă în clipă spre mașină, ca să-i sfășie.

Bengo se pierduse cu totul. Tremura vargă și numai ochii, albi și măriți de spaimă, se desluseau în fața înecată de o sudoare rece.

Deodată, Andrei avu o inspirație fericită. Ciupindu-l pe Bengo de braț, ca să-și revină puțin în simțiri, îi puse în mână dreaptă o țigire, iar în mâna stângă o cratiță.

— Lovește-le una de alta, cât poți de puternic și nu înceta până nu îți comand eu!

La rândul lui, Andrei izbea cu furie în două bidoane goale, pe care le scosese din cutia cu scule, ce se afla în spatele camionetei.

În primul moment, leul nu părea să fie impresionat de sgomotul infernal pe care-l făceau cei doi băieți. Ridică privirea spre ei și oădu nerăbdător din coadă. Apoi scoase un urlat prelung, care putea să fie și o amenințare și ridică de câteva ori coada în aer, sbârlindu-și coama.

Bengo simțea că i se înțepeneste mâna și numai spaimă îl făcea să continue să bată.

Și tocmai când nu se mai așteptau să scape din ghiarele fiarei, leul mirosi aerul din jur împrejur, cu neli-niște, și mărând înăbușit, părăsi locul din fața camionetei, în sărituri lungi și grăbite, dispărând după niște tușuri.

Pierre și Eduard sosau în goană, atrași de sgomotele pe care le auziseră dela o distanță de 5 kilometri. De două ore erau plecați din tabără, pentru ca să fotografieze, într-o vale mărginită de stânci colțuroase și roșietice, un mușuroi de termite, înalt de trei metri.

Eduard îl prinse în brațele sale puternice pe bietul Bengo, care nici nu se mai putea ține pe picioare, iar Pierre îl mângâie cu dragoste pe Andrei, care avea o privire atât de energică, încât nici nu arăta că a trecut printr-o situație atât de grea și de primejdioasă.

Și pe când se aflau în camionetă, care gonia spre Nairobi, ca o ființă căreia îi e dor de casă, Eduard îndrăzni să rupă tăcerea, tacinându-l pentru ultima oară pe Pierre:

— Blandule șef de expediție, iată-ți desmintite cu vârf și îndesat, teoriile cu privire la leii „în libertate! Mi se pare că fără intervenția tinichelelor ăstora, am fi oș acasă numai rămășițe din cei doi băieți care ne sunt ceopotrivă de dragi. Insușește-ți maxima mea, aceea cu privire la morala care se sprijină de patul puștii, iar pentru învățaii zoologi și pentru acei mulți gură-cască organizează o expoziție de fotografii la Londra și citește o dare de seamă la Academia de științe, în care îți dau voie să-ți dezvolti teoriile. Ei vor rămâne extaziați de „Impărăția” în care leii sunt blânzi ca niște miei și te vor ruga, prin căe o carte poștală, să le trimiți câte un leu pentru paza ogrăzilor sau a domeniilor lor.

Pierre nu se supără de cuvintele fratelui său, ci arătând cu mâna spre locul unde Andrei se afla la volan spuse:

— E drept că numai prezența de spirit a lui Andrei a salvat situația și recunosc că și în „Impărăția” lor, unii leii nu se poartă chiar așa de „cumsecade” ca majoritatea aceluia pe care am avut plăcerea să-i fotografiez. Dar tocmai excepția confirmă regula.

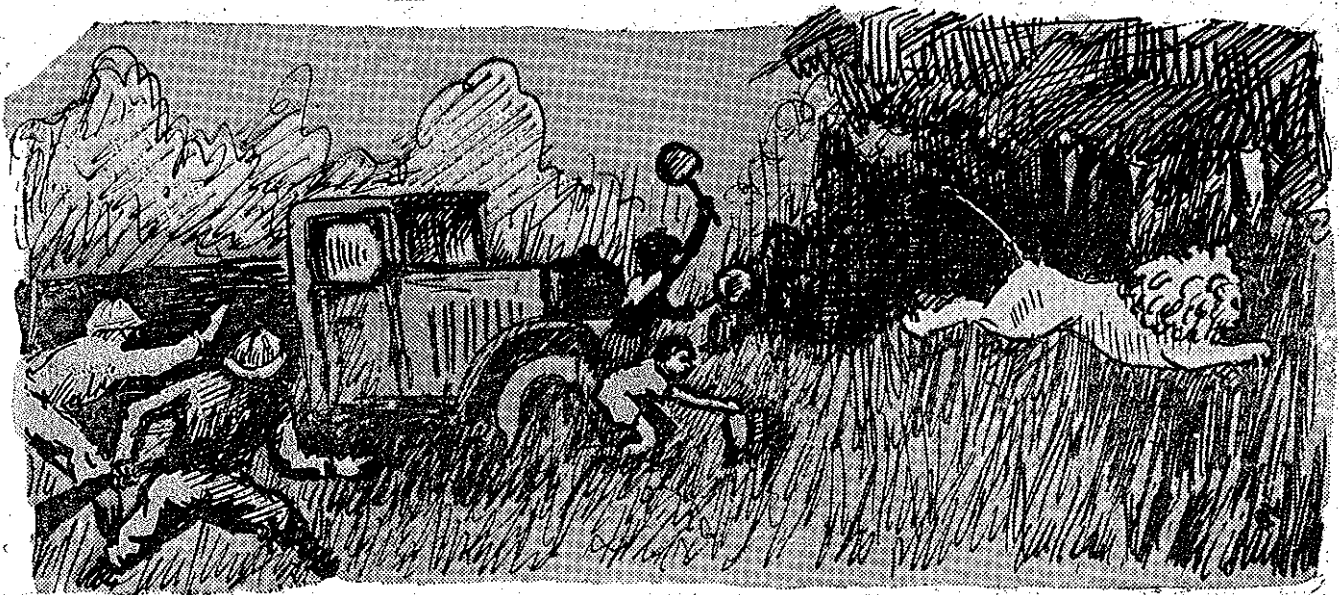
Bengo, care așipise în timpul discuției, deschise ochii mari și întrebă în șoaptă, nedumerit:

— Ce e aia „excepție”?

Privindu-l cu dragoste, Eduard se apropie de locul unde dormea Bengo și mângâindu-l pe obraz, îi vorbi blând, ca unui fiu:

— Nu fii atât de curios, Bengo. Veți afla ce însemnează cuvântul „excepție”, când vom fi acasă!

— Sfârșit —

Soarele și vântul

Intr'o zi, Soarele, urcat sus, pe cer, strălucind și luminând pământul ca niciodată, se lua la ceartă cu Vântul. Fiecare susținea că este mai puternic decât celălalt și poate face dovada că așa este în orice clipă.

Se certară ei așa multă vreme. Și ca să arate cine este mai puternic ei hotărâră să-și încerce puterile pe seama unui călăreț, care mergea pe drumul din marginea unei păduri.

— Ia uite-te cum o să mă arunc peste el, și o să-i smulg mantaua de ploaie, cât'ai clipi din ochi, zise Vântul și începu să sufle cât îl ține puterile.

Se porni el în valuri, se răsuca printre copacii din pădure, se lăsă și se porni pe drum, dar cu cât se umfla mai tare, omul se înfășura mai bine în manta și-și căuta de drum.

El înțelegea că vântul va aduce ploaie și furtună, dar mergea înainte; nu se gândea să-și caute adăpost.

Vântul se mânia și fluera; aruncă apoi peste sărmanul călător mari picături de ploaie, fulgi mari de zăpadă, dar omului nostru nu-i păsa de nimic. Când ploaia îl birui fără milă peste obraz, el blestemă nă-

praznica furie a vântului, îmbracă mantaua, o înfășură bine în jurul corpului și strânse cureaua peste ea.

Vântul înțelese atunci că n'ar putea să smulgă mantaua călărețului.

Soarele, văzând câtă mânie varsă rivalul său neputincios, zâmbi mai întâi, îngăduitor, sub mustața lui de foc care lumina spațiul de azur al imensităților cerești.

Apoi clipi încet, privi printro crăpătură, mică la început, care căsca printre niște munți ca de vată, își repezi sulitețele luminoase printre cearsăfurile albe din dreapta lui și se uită la călăreț.

Omul nostru era ud learcă.

Norii se împrăștiară curând.

Soarele luminează, pământul udat de ploaie începu să se usuce. Călătorul care tremura de frig privi bucuros în sus, simți cum i se încălzește spatele, și nu trecu nici două verste și scoase mantaua de ploaie, care se uscaseră acum, o făcu sul și o puse la spate, pe șea.

Apoi privi spre soare și făcu un semn de mulțumire cu dreapta și zâmbi.

„Ai văzut, spuse atunci Soarele rivalului său, Vântului rău și furios, că se pot face multe cu bunătațe și cu blândețe, decât cu răutate și cu mânie”.

PETRONELA IOAN

- elevă -

TOAMNA

de NICOLAE COSTEA

Se deștrămă 'n văluri norii,
Prinși cu vântu, 'n aprigi trănțe,
In' amurg, pe cer, cocoriș,
Desemnează linii frânțe.

Trist, în trișcă, suflă — greerit,
Fumul urcă 'n susul văii.
Pân' târziu în faptul s'erii
Chiuiesc prin vii flucăii.

Fluturându-și pălăria,
Păpăria cea amară
S'a pupat cu ciocârliia,
Ce-a pornit spre altă țară!..

JOCURI

Redactate de N. FOCȘA

4) STRAUA DE MARE

Pe fiecare braț înscrieți în fiecare cerc o literă. Primul cuvânt are 6 litere. Scoțându-i o literă și amestecându-le pe cele rămase obțineți pe cel următor, și așa mai departe. (A=A=Ă, T=T, S=S).

Primul braț 1) Depozit de alimente. 2) Timbru. 3) Pentru tablouri. 4) A brazda pământul. 5) Poftim.

Al doilea: 1) Parte a fizicii care se ocupă cu fenomenele de lumină. 2) Urât 3) A prefăce un material solid într'unul lichid cu ajutorul focului. 4) Sunt în stare. 5) Operă.

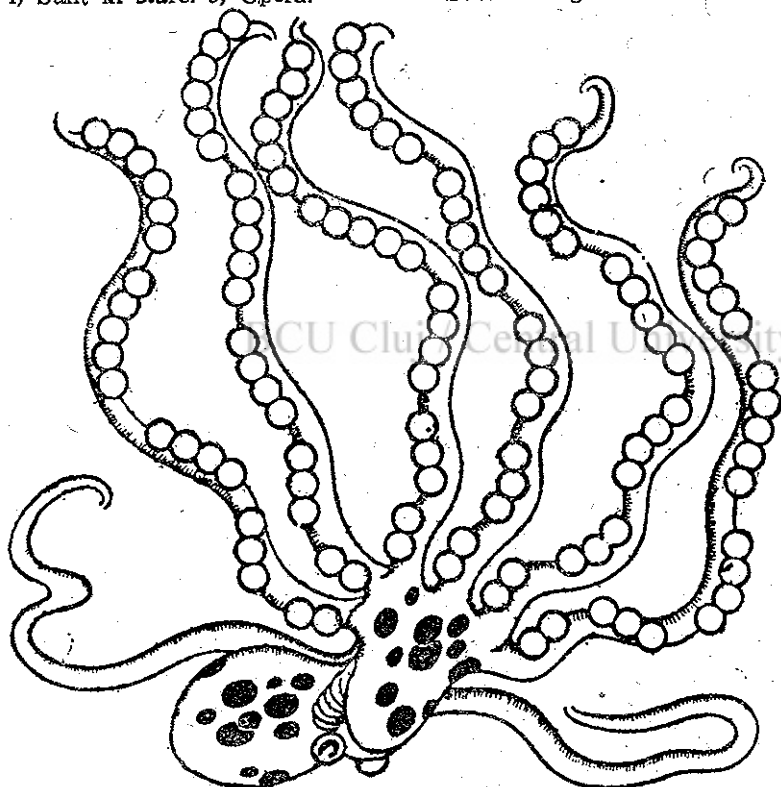
Al 3-lea: 1) Țăran. 2) A produce, a crea. 3) Râu în Franța. 4) Parte a feții. 5) Diviziune de timp.

Al 4-lea: 1) Om de 80 ani. 2) Om de 20 ani. 3) Parte a nasului. 4) Nume feminin. 5) Poșim.

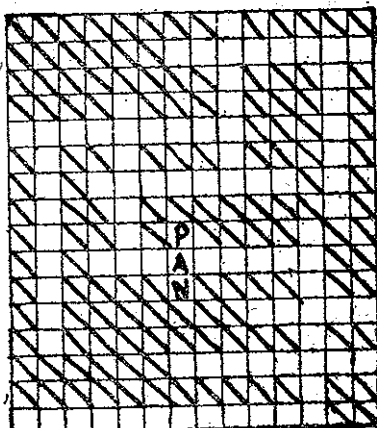
Al 5-lea: 1) Pavilion de frunze. 2) Dans modern. 3) A ploua... ceva mai puțin. 4) Local de petrecere. 5) Legație.

Al 6-lea: 1) Din ea a fost făcută Eva. 2) A valora. 3) A fărâmița. 4) Diviziune a unei piese teatrale. 5) Pronume posesiv.

Dacă deslegările sunt corecte, ini-

1) INCRUCIȘAȚI SINGURI

Se dă numele următorilor scriitori

țiile primelor cuvinte citite în continuare dau numele unui scriitor român supranumit „poetul țăranimii”. români: Gr. Alexandrescu, M. Eminescu, N. Iorga, I. L. Caragiale, E. Gârleanu, P. Ispirescu, N. Bălcescu, M. Sadoveanu, I. Creangă, A. Vlahuță, C. Petrescu și V. Cârlova.

Ținând seama de numele înscris (An ton) Pan, completați căsuțele albe cu numele de familie ale scriitorilor de mai sus, astfel încât să obțineți o încrucișare perfectă.

5) FUGA CONSOANELOR

* U * Ă * * A * E A * E
* * E * E * A * E A

Înlocuind stelutele prin consoane veți obține un proverb românesc care arată că o anumită calitate omenească, înlocuiește uneori vaporul...

O ÎNTÂMPLARE neobișnuită în ORAȘUL BENDL

Într-o zi, locuitorii micului orașel Bendl din America, fură speriați de vuetul motorului unui avion, care venea în picaaj.

Zgomotul puternic care se auzi mai târziu, îi făcu să creadă că nesocotitul aviator își găsi moartea sub sfărâmurile avionului său.

Dar nimeni nu văzu nicăeri avionul fărâmat.

Locuitorii se liniștiră și și căutară de treburi.

Nici o altă întâmplare deosebită nu tulbură vieța liniștită, în ziua aceea, a locuitorilor orașelului.

Când cetățeanul Eduard Mak-Rein intră în garajul său care fusese închis până atunci, el fu foarte mirat că și găsește automobilul, cu motorul fărâmat.

Garajul n'avea nicio fereastră. Lacătul spânzura la ușă, întreg și încuiat.

Era foarte ciudat faptul, că motorul automobilului era făcut bucăți, deoarece nimeni nu putuse să intre în garaj.

Mak-Rein cercetă mai atent toate piesele și toate obiectele care se aflau în jurul motorului și descoperi, între piesele fărâmate, o piatră, de o compoziție puțin obișnuită, mare cât o pereche de pumni de om în vârstă, care face muncă fizică.

Când ridică ochii în sus, el văzu o gaură în acoperișul garajului. Și Mak-Rein înțelese ce s'a întâmplat: în oraș cazuse un meteor!

Zgomotul de avion în picaaj, auzit în ziua aceea, era produs de acest meteor, care căzuse în garajul lui Mak-Rein, din micul orașel american Bendl.

Baba oarba in trei

Numărul jucătorilor poate fi oricât de mare, așezați „turcește în cerc.”

Trei din jucători stau la centru, având fiecare un cilindru de carton în care să intre capul, ca să nu vadă. Două cilindre sunt cu marginea de sus dreaptă iar al treilea cu marginea dințată.

Scopul jocului este ca cei doi jucători cu cilindre la fel să găsească pe al treilea cu marginea dințată. Aceasta se face prin pipăire cu mâna, adică de câte ori se întâlnesc câte doi, își pun mâinile în cap să vadă dacă nu este cel căutat.

Când jucătorul cu cilindrul dințat a fost descoperit, jocul celor trei se termină și alți trei le iau locul.

CĂPITANUL

Pierde-Vară

Cumpără o nouă corabie...

— Ce ne facem, Negrilă, fără corabie? Căpitanul Pierde-Vară e țare

amărat. Dar parcă e vreunul mai vesele? Noroc că pe aproape de cheiu

întâlnește doi oameni cumsecade. — Nu știți, vaporul acela, care se vede

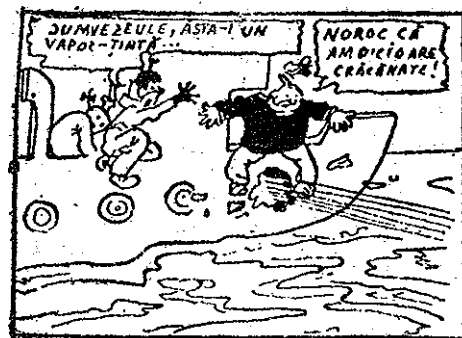
în larg, e de vânzare? — De vânzare sigur. E chiar al nostru! Căpita-

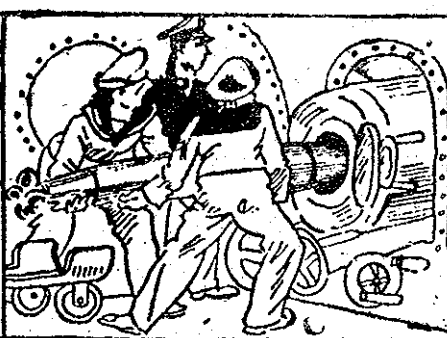
nul Pierde-Vară plătește proprietarului 100 de dolari și e fericit că a

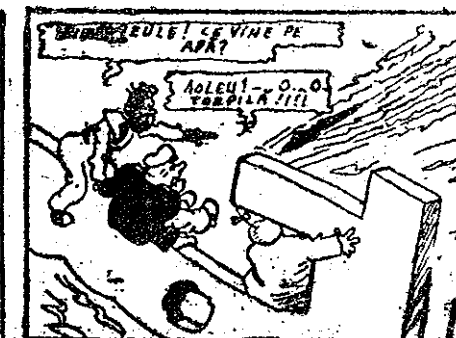
cumpărat un vas atât de arătos. În barcă, buni mateloți! Când cole ce

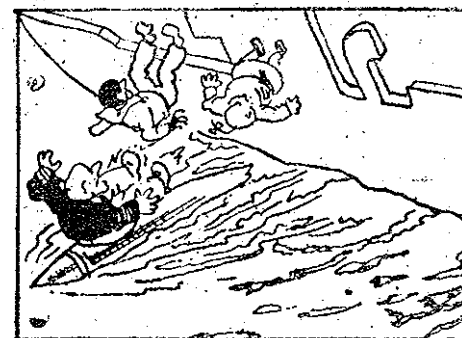
să vadă? Vaporul nu-i vapor, e o țintă pentru tragerile de artilerie ale

marinei. Mateloții au pornit tirul, chiar în momentul acesta. „Ce ne

facem, voinicoșilor?” Dar nu mai au timp să se gândească: o torpilă

alunecă pe apă, văjâind, și se îndreaptă spre locul unde se află cei trei. Intocmai ca pe spânarea unui

delfin, cei trei zboară spre o țintă necunoscută. Pardon, am greșit. Au aterizat pe-o insulă. Nici Cristofor

Columb n'a fost atât de fericit, când a descoperit America, așa cum e acum Căpitanul Pierde-Vară.